

opusdei.org

Nova Sredozemlja (III): "Iz rane desne ruke:"

Novo otkriće o duhovnom životu svetog Josemarije. Kontempliranje svete čovječnosti našeg Gospodina, izranjanog za naše grijehе i uskrslog u život, trebalo bi biti izvor nade za nas.

26.07.2018.

Sveti Ivan piše kako su uvečer na dan Uskrsnuća učenici, sakupljeni u kući, *u strahu od Židova bili zatvorili vrata,*

dode Isus, stane u sredinu i reče im: "Mir vama!" (Iv 20:19-20) Iznenada se njihov strah pretvorio u duboku radost. Bili su ispunjeni mirom koji je naš Gospodin donio i poslije su primili dar Duha Svetoga.

Mnogi detalji tog odlomka Evandjelja plijene našu pozornost. Što su, uostalom, apostoli čekali? Isus se pojavio neočekivano među njima i Njegova ih je prisutnost ispunila radošću i mirom. Poznate su nam neke Njegove riječi i geste. Ali kako ih je pogledao? I to nakon što su ga bili napustili i ostavili samog. Bili su pobjegli iz kukavičluka. Ipak ih naš Gospodin nije prekoravao. On sam je prorekao što se ima dogoditi. Znao da njihova slabost može biti za njih ujedno i izvor dubokog preobraćenja. Prije nego je podnio Muku, Isus je rekao Petru: "Ali ja sam molio za tebe da ne malakše tvoja vjera. Pa kad k sebi dođeš, učvrsti svoju braću." (*Lk 22:31-32*) Sada kad su im srca bila

skrušena, bili su spremniji u većoj punini primiti Ljubav koju im je Bog nudio. U protivnom bi se lako moguće i dalje, a Petar prvi, previše oslanjali na vlastite snage.

Ali zašto im je Isus pokazao svoje rane i bok? One su još uvijek živo podsjećali na muku razapinjanja. Ipak, prizor Njegovih rana nije ih ispunio žalošću, nego mirom; nije prouzročio depresiju, nego radost. Ako se na njih ispravno gleda, ti biljezi čavala i koplja pečat su Božje ljubavi. Isus je htio da rane njegove Muke ostanu na Njegovom tijelu i nakon što je uskrsnuo od mrtvih kako bi uklonio svaki trag nepovjerenja. Nije htio da pomislimo kako bi Mu ikada moglo biti žao toga što je učinio, čak i u svjetlu našeg često osrednjeg i hladnog odgovora na Njegovu ljubav. Kristova ljubav je jaka i postojana.

Štoviše, za nevjernog Tomu rane su trebale biti nepobitan dokaz Uskrsnuća. Isus je Sin Božji, koji je uistinu umro i uskrsnuo za naše grijehе. "Rane Isusove", rekao je Papa, "skandal su i kamen spoticanja za vjeru, ali također i test vjere. To je razlog zašto rane na Isusovom uskrsnom tijelu nikad ne prolaze: ostaju kao trajni znak Božje ljubavi prema nama. Ključne su za vjerovanje u Boga. Ne za vjeru u Božje postojanje, nego u Njegovu ljubav, milosrđe i vjernost. Sveti Petar, citirajući Izaiju, piše kršćanima govoreći o isusu: *On čijom se modriom izliječiste (1 Pt 2:24).*"

Duhovni pisci otkrivali su u ranama našeg Gospodina izvor zadovoljstva i radosti. Sveti Bernard, na primjer, pisao je: "Kroz te otvorene rane mogu piti med iz stijene i ulje iz kamena, odnosno osjetiti i vidjeti kako je dobar Gospodin." U tim ranama nalazimo dokaz Božje

neizmjerne ljubavi. Iz Njegovog probodenog Srca teče dar Duha Svetoga. Rane našega Gospodina sigurno su utočište. Otkrivanje dubine u tim otvorenim ranama može nas odvesti do otkrića "novog Sredozemlja" u našem unutarnjem životu.

"Sveta rana desne ruke našeg Gospodina"

"Stavi se u Kristove rane," savjetuje sveti Ivan Avilski. Ondje, kaže nam, boravi Njegova golubica, a to je duša koja Ga traži u jednostavnosti."

"Sakrij me u svojim ranama, Gospodine," moli se u jednoj poznatoj molitvi. Sveti Josemaria je također pribjegao ovom načinu približavanja Učitelju, koji je duboko ukorijenjen u kršćanskoj tradiciji. Kao što je 1933. godine napisao: "Svaki se dan stavljam u rane svoga Isusa."

To je jedna od pobožnosti koju je prakticirao cijelog svog života i koju

je preporučivao mladim ljudima koji su mu bili bliski. Ali poprimila je posebno značenje nakon jednog iskustva koje mu je otvorilo nove i velike vidike, a doživo ga je tijekom Španjolskog građanskog rata dok je živio u Burgosu. U tom je razdoblju mnogo patio. Njegova djeca iz Opusa Dei bila su raspršena po cijeloj Španjolskoj: neki na bojišnici, drugi kojekud sakriveni ili živeći u mjestima s jakim vjerskim progonima, kao što je bio slučaj s njegovom majkom, sestrom i bratom. Gotovo ništa nije znao o svojim duhovnim kćerima. A neki mladići koji su bili krenuli za njim još prije rata već su izgubili živote.

Suočen s tim okolnostima, sveti je Josemaria vidio potrebu da udvostruči svoje napore, svoju molitvu, a pogotovo svoju pokoru. Ali u lipnju 1938., dok je hodao prema samostanu Las Huelgas, gdje je radio istraživanje za disertaciju, primio je

posebno svjetlo od Boga. Govori o tome u pismu Juanu Jimenezu Vargasu napisanom taj isti dan:

"Dragi Juanito: ovog sam jutra na putu za Las Huelgas u samostan, kamo sam krenuo na molitvu, otkrio novo Sredozemlje: svetu Ranu desne ruke našeg Gospodina. Ondje sam proveo cijeli dan ljubeći i klanjajući se. Koliko je uistinu ljupka sveto Čovještvo našeg Gospodina! Moli da mi podari svoju istinsku Ljubav kako bih pročistio sve svoje druge osjećaje. Nije dovoljno reći: "Srce na Križ!" Ako već jedna od Kristovih Rana čisti, liječi, umiruje, jača, ražaruje i fascinira, što svih pet otvorenih Rana Krista na Križu ne bi učinilo? Srce na Križ! O moj Isuse, što više od toga mogu tražiti? Shvaćam da ako nastavim u toj kontemplaciji (sveti Josip, moj otac i gospodar, onaj je koji me doveo ondje nakon što sam ga molio da ražari oganj Ljubavi u

meni), završit ću luđi nego ikada.
Probaj sam i uvjeri se!"

Već je gajio duboku pobožnost prema svetom čovještvu našega Gospodina i Kristovim ranama. Ali sada je, neočekivano, ugledao to kao "novo Sredozemlje". **Dublje je shvatio otkupljujuću Ljubav prikazanu tim ranama i shvatio da najbolji način kako odgovoriti na takvu Ljubav nije pokušati nešto činiti, nego se staviti u Kristovu ranjenu ruku, kontemplirati o njoj i dopustiti si potpuno se preplaviti tom Ljubavlju.**

U pismu nastavlja: "Zapravo sam dosta ljubomoran na svakoga tko je na bojištu, unatoč svemu. Misao mi prolazi kroz glavu da kad moj put ne bi bio tako jasno zacrtan, bilo bi predivno nadmašiti patera Doylea. Ali...to bi mi i predobro odgovoralo jer mi pokora nikad nije bila preteška. I vjerojatno sam zato vođen

drugim putem: putem Ljubavi."
Njegov je put ljubiti i biti ljubljen. I
zaključuje: "Čuvaj se, sine moj.
Dominus sit corde tuo! Evo ti jedan
veliki zagrljaj! Iz Rane desne ruke,
tvoj te Otac blagoslivlja."

Taj događaj, to neočekivano svjetlo
bilo je znak nade i snažan poticaj
njegovom svećeničkom djelovanju.
Zahvaljujući tom božanskom
prosvjetljenju, dobro poznata
stvarnost o kojoj je često meditirao -
put koji je i sam prošao i
preporučivao drugima - odjednom je
postala "novost", izvor nepresušnih
bogatstava od kojih se nije htio
nikada odijeliti.

Pod zaštitom Ljubavi

Rane Isusove trajni su podsjetnik
Njegove Ljubavi, koja je išla do
krajnosti Njegove žrtve na Križu.
Bogu nikada nije žao svoje Ljubavi
prema nama. Stoga je kontemplacija
Njegove Ljubavi izvor nade za nas.

Gledajući Uskrsloga s obilježjima svoje Muke, dolazimo do spoznaje da je "upravo ondje, na dnu Njegovog poniženja - ujedno i vrhuncu Ljubavi - nada obilovala. Ako netko od vas pita: 'Kako se nada rađa?' - 'Iz Križa. Gledaj na Križ; gledaj Krista Raspetoga i tako ćeš primiti nadu koja nikada ne nestaje, koja traje do života vječnog.'" Na Križu se naša nada rodila i iznova se rađa. "To je razlog zašto se s Isusom svaka naša tama može preobraziti u svjetlo, svaki poraz u pobjedu, svako razočaranje u nadu. I to baš svako: da, svako!" *Tko će nas rastaviti od ljubavi Kristove? Nevolje? Tjeskoba? Progonstvo? Glad? Golotinja? Pogibao? Mač? (...) U svemu tome nadmoćno pobjeđujemo po onome koji nas uzljubi. (Rim 8:35, 37)*

Kad god budemo suočeni sa svojom slabosti i grešnosti, dolazi napast pod različitim krinkama da izgubimo nadu. Nešto na što smo jednom

pristali, iz lakomislenosti i neopreznosti, odjednom nam se čini kao absurdan "ne", udarac zadan Bogu koji nas voli. Naš mlak i neuvjerljiv odgovor također može biti uzrok gubljenju nade. Ipak, sve to nije ništa drugo nego niz napasti koje dolaze od onoga koji je i prouzročio naš pad. Kontempliranje o ranama našeg Gospodina može biti najbolji način kako reagirati jer se tako podsjećamo da je Njegova Ljubav jaka kao smrt. Štoviše, Njegova Ljubav pobijedila je smrt. Kao što je suvremeni pjesnik elokventno izrekao: "Oprani vodom iz Njegova boka / i u Rani opravdani / od tolikih 'ne' koji vode u ništa / od tolikih mlakih 'da', od tolikih predaja."

Razmišljanje o Svetoj Čovječnosti našega Gospodina, izranjanog za naše grijehе i uskrslog na novi život, trebalo bi biti izvor nade za sve nas. Isus nas gleda kako je gledao

apostole, bez predbacivanja. Ne ubraja nam u krivnju naše grijehe, slabosti i izdaje. Naprotiv, ponovno nas učvršćuje jer je Njegova Ljubav uistinu bezuvjetna. Ne kaže nam: "Voljet ću te ako se budeš dobro ponašao", nego govori: "Volim te, ti si moje blago; i to ćeš nastaviti biti pa što god se dogodilo."

Ta spoznaja, koja proizlazi iz meditiranja otvorenih rana Tijela našeg Gospodina, ispunit će nas radošću i mirom. Što god se dogodilo, ondje možemo pronaći utočište primajući spremno Božje oprostjenje. "U vlastitom životu toliko sam se puno puta osvjedočio o Božje milosrdno Lice i Njegovu strpljenje; također sam vidio tolike koji su smogli hrabrosti - da, hrabrosti - ući u Isusove rane kazavši Mu: Gospodine, ovdje sam, prihvati moje siromaštvo, sakrij moj grijeh u svojim ranama, isperi ga svojom krvlju. I vidio sam da je Bog učinio

baš to - prihvatio ih je, utješio, očistio, volio." (*Papa Franjo*)

Priznanje vlastite malenosti nije poraz ili poniženje. Moglo bi biti kad bi Bog bio netko tko želi nad nama dominirati. Ali Bog nije takav. Njegova pokretačka sila je Ljubav: bezuvjetna Ljubav koju nam daje i nada se da ćemo je prihvatiti.

Put milosrđa

Postoje mnogi načini kako se približiti Ranama našeg Gospodina. "Ravnaj se po nadahnuću Duha: rastereti u Njegovim ranama svu svoju ljubav, kako ljudsku, tako i božansku", savjetuje sveti Josemaria. Znamo koliko mu je bilo drago zamišljati se u radnji evanđeoskih događaja. U knjižici *Gospina krunica*, na primjer, kada razmišlja o prvom radosnom otajstvu, piše: "I prije nego je desetica završila, poljubio si rane na Njegovim nogama... a ja, smioniji jer se više osjećam kao dijete,

priljubio sam svoje usne na Njegov otvoreni bok."

Biskup Javier Echevarria u knjizi koju je napisao o godinama koje je proveo uz svetog Josemariju prisjeća se kako je prinosio djela zahvale nakon Mise svaki dan obnavljajući svoj osobni susret s Ljubavi svog života. "Ostao bi klečati nekoliko minuta, na podu ili klecalu. I gledajući na džepno raspelo koje je držao u rukama, recitirao bi molitvicu *En ego, o bone et dulcissime Iesu* (Pogledaj na me, dobri i milostivi Isuse). I dok se u molitvi spominjao rana naših Gospodina, pobožno bi poljubio svaku od njih."

Rane našeg Gospodina, koje je sveti Josemaria tako duboko otkrio to lipanjsko jutro, ne samo da otkrivaju Kristovu Ljubav prema nama nego upućuju i poziv da suotkupljujemo s Njim, kako je naša Gospa činila; poziv da budemo Njegov Šimun

Cirenac i tješimo Ga zbog mnogih uvreda koje ranjavaju Njegovo Srce, koje, uostalom, ranjavaju i naše. To je poziv, u konačnici, da Ga volimo u najmanjima od naše braće s kojima se tako blisko poistovjećuje i u kojima je htio s nama ostati.

Prema tome, Josemarijino otkriće tog "novog Sredozemlja" - što je bez sumnje posebno svjetlo od Boga - treba gledati u kontekstu mnogih sati koje je proveo brinući se za bolesne i siromašne u madridskim siromašnim četvrtima. Ovdje nam je pokazan čudesan način otkrivanja Božje Ljubavi: izlaziti iz sebe i približiti se onima koji pate. Za svetog Josemariju, to je bio siguran put.

Susretati Krista u onima koji pate otvara nam put približavanja Njegovim ranama i odgovora na Njegovu Ljubav s ljubavlju. Tako učimo prenijeti drugima onu istu nježnost koju Bog pokazuje prema

nama kad je strpljiv s našim osobnim slabostima. Slijedeći taj put, naš život dobiva novi smisao poslanja koji snažno potiče da izlazimo iz sebe ne oslanjajući se toliko na vlastite snage, koliko na činjenicu da nas na to zove Bog, koji nas preobražava i računa na nas da sijemo Njegov mir i radost u svijetu. Papa neumorno inzistira na ovome: "Ponekad smo u napasti biti takvi kršćani koji Gospodinove rane drže daleko od sebe. Ali Isus želi da dotaknemo ljudsku bijedu, da dotičemo bolesno tkivo onih koji pate... Kad god tako činimo, naši se životi čudesno kompliciraju i snažno doživljavamo što znači biti čovjek, biti dio naroda."

"Stavljajući se u Kristove rane" iskazivanjem milosrđa i kontemplacijom, zaista i za nas može značiti otkriće "novog Sredozemlja". Možemo naučiti voljeti one oko sebe čitavim srcem, počevši od onih

najpotrebnijih, koji su vrlo često pored nas, u našem domu.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/novi-mediteran-iii-iz-rane-
desne-ruke/](https://opusdei.org/hr-hr/article/novi-mediteran-iii-iz-rane-desne-ruke/) (30.03.2025.)